

прескоки! На същото почти място срѣснахъ Поликарповъ който отиваше на кръглата батарея и Кисминский, който вършаше отъ стоманената батарея, понеже всичките гранату му се свършили.

Като се поуспокоихъ малко и се убѣдихъ че бъркотията поутихнала (всичката тая сцена видѣхъ, както генералъ Столѣговъ, тѣй и полковникъ Бесяковъ, които се намиратъ на зелената батарея), слѣзвамъ отъ коня и се опѣтвамъ къмъ тѣснината, между могилата на кръглата батарея и камънистия път: тоя послѣдния служи като преграда на куршунетѣ отъ камъ дѣсното крило. Тукъ се можеше поотпочивати и да се скрие коня задъ камънетѣ. Също тукъ се бѣха изтрупале до 50 души солдати отъ разни части и лежало нѣколко души ранени. Страшно силния пушеченъ огънъ отъ Лисата височина (завзета вече отъ турцитѣ) и нашия отговоръ, изъ окопетѣ на дѣсното крило, свидѣтелствоваха за намѣрението на турцитѣ да се хвърлятъ и завладеятъ средната батарея. Нашитѣ войски съвършено се обезсиляваха въ неравната борба.

Мърква се. Незнакъ кой викна, че отъ средната батарея искатъ помощъ, а нѣма отъ дѣ да се вземе. Его че се раздадохъ викове „урра!“ На зелената могила и на шосето по рѣтвината, затичале се нашитѣ стрѣлци. Трудно е да се изрази онова радостно чувство, което завладѣ всичкото ни същество, когато се приближи подкрѣплението. „Слѣдователно всичко се спаси! Турцитѣ отблъснати!“ пронесе се като свѣтла кавица въ главата ми. И съвършено неволно викнахъ азъ заедно съ другитѣ „урра!“ което се предаваше по далечъ и по далечъ и което най послѣ се обърна въ общъ радостенъ врескъ по всичката позиция. Стрѣлцитѣ наведени бързо пребѣгваха рѣтвината и се събираха около насъ подъ кръглата батарея, а слѣдъ малко, 1-та рота отъ прѣдния баталионъ, като се постѣква, хвърли се бѣжишката къмъ средната батарея, която се намѣрваше въ сериозна опасностъ. Слѣдъ първата — 2-та и, най сетнѣ, баталиона въ цѣлия си съставъ се дигна къмъ полу-Лисата височина и начена да изпѣжда турцитѣ и да ги гони по стрѣмнината на горѣ.